

Důkazy o mimozemské intervenci – údolí řeky Indu

Celá tisíciletí žil Homo sapiens – druh, který se objevil po vyhnutí neandertálců – na celém světě v malých, spolupracujících skupinách žijících se sběrem a lovem. Poté se na zeměkouli objevilo šest velkých civilizací. Ve všech šesti existovaly mýty o tom, jak bohové sestoupili na Zemi, stvořili lidstvo k obrazu svému a posléze je naučili zemědělství a výtvarným uměním. Všechny tyto kultury – v Egyptě, Sumeru, Peru, Mexiku, Číně a Indii – budovaly gigantické pyramidy, městská centra, vynalezaly nové nástroje, lov a sběr byly nahrazeny zemědělstvím. V těchto různých částech Země náhle došlo k explozi nového způsobu života. Počátek spadá do doby 8000 let před n.l., a v letech mezi 3500 před n.l. následuje hlavní vývojový skok kupředu. Tyto první civilizace měly překvapivě mnoho podobných rysů a zcela se lišily od všeho, čím se dosud lidstvo charakterizovalo.

Takto v úvodu své knihy „RASA GENESIS, Naše mimozemská DNA a skutečný původ druhů“ píše Will Hart (knihu vydalo nakladatelství Dobra, objednat si ji můžete na adrese: Knihkupectví v Celetné, Celetná 32, 110 00 Praha 1, www.knihydobra.cz). V této ukázce se podíváme do Pákistánu a Indie – o čem vypovídají, či dosud zahalují, určité tamní archeologické lokality.

* * *

V rozlehlých oblastech Indie a Pákistánu, stejně jako v Mezopotámii a Egyptě, lze spatřit neočekávané propracované stavby, jejichž základy byly položeny v době, kdy většina lidí na zeměkouli žila v chýších se střechem z bláta či slámy. Tato civilizace je ze všech šesti tou „nejztracenější“, protože její jazyk stále odolává lingvistům snažícím se o překlad.

Podle antropologů bylo údolí řeky Indu domovem největší z nově vzniklých dávných městských civilizací. Harappská civilizace, nacházející se na území dnešního jihovýchodního Pákistánu a západní Indie, náhle vykvetla na úroveň velmi pokročilé civilizace v letech zhruba 3000 až 2500 před n.l. Podle zjištění archeologů Harappané postavili asi deset velkých měst z cihel a kamene, které měly kanalizační systém, uspořádané ulice a soukromé koupelny. Tato rasově smíchaná společnost (jak zjišťujeme z jejich soch a dalších uměleckých děl) se nakonec od své původní kolébky rozrostla o dobrých 1500 kilometrů a zahrnovala přinejmenším 1500 osad.

Nevíme, kdo vybudoval tuto sofistikovanou městskou společnost. Tabulky s písmem sice byly objeveny, ale dosud je nikdo nerozluštil. Harappská

civilizace byla, v porovnání s dávným Egyptem, objevena západními archeology poněkud později. Až kolem roku 1920. Většina rozsáhlých pozůstatků, včetně hlavních měst, stále čeká na rozkrytí.

Když byla poprvé objevena taková harappská města, jako Mohendžo-daro, učenci se domnívali, že narazili na období Mezopotámie.

Nenašlo se však nic, co by připomínalo zbraně. Je jasné, že se tato industrializovaná společnost dokázala rozšířit na území větší, než je Francie, bez použití síly. Dalším zajímavým odlišujícím rysem od civilizací, jako byla třeba ta egyptská či peruánská, byla absence chrámů, paláců, kolosálních architektur a monumentální ukázky bohatství, což naznačuje, že se jednalo o relativně egalitářskou společnost.

Harappané postavili svá města podle modelů, kterých užíváme dodnes. Ulice byly rovné a tvořily síť pravouhlých vzorů. Stejně jako Sumerové, používali cihly (z vypálené hlíny a dřeva) za svůj primární stavební materiál. Tyto cihly se standardizovaným poměrem délky, šířky, výšky (4:2:1) byly charakteristickým znakem harappských staveb. Jak se dozvídáme z mincí, žetonů a pečetí, používali na celém území své říše standardizované váhy.

Dlouho opuštěné harappské město Dholavira, objevené v roce 1967 v indickém státě Gujarat, si může činit nároky na několik prvenství: první výševní tabule či billboard, první kanalizační systém, první koupelny. Zajímavou ironií lidské historie je, že vyspělost a propracovanost, se kterou bylo toto město budováno, je v příkrem rozporu s tím, s čím se setkáváme v dnešní moderní výstavbě indických a pákistánských měst. Co hlásal starověký billboard, který shlížel dolů na to velké kamenné město? To nikdo neví, protože jeho písmo dosud nikdo nerozluštil.

Harappské město Mohendžo-daro, domov 50000 obyvatel, leží na břehu řeky Indu. Skládá se z domů, sýpek na obilí, koupelen, shromažďovacího sálu a věže. To vše je postaveno z cihel. Ulice jsou v průměru 3 až 4 metry široké a samotné město je rozděleno na dvě části. V té vrchní části je citadela, ve které se nachází propracovaná nádrž, nazývaná Velká koupelna. Tato Velká koupelna je 13 metrů dlouhá a přes dva a půl metru hluboká – podle všech standardů prostorné veřejné zařízení. Zdobí ji jemná zednická a instalatérská práce (přítok a odtok vody), je vodotěsná díky dvěma vrstvám cihel, vápenatému cementu a bitumenu, kterým

byly ucpány netěsnosti. Tento bazén má mělkou část pro děti a je lemován ochozem. V horní části města je i obří sýpka, velká obytná budova a několik samostatně stojících shromažďovacích sálů. Na východ od citadely je spodní část města, tvořeného domy, hrncířskými dílnami a pecemi, barvířskými káděmi, dílnami, kde se zpracovával kov, a řadou obchodů. Harappané, stejně jako Sumerové, museli každý rok bojovat s velkou rozvodněnou řekou, takže museli disponovat skvělými praktickými znalostmi o zavodňovacích a protipovodňových systémech a technikách. A co více, mnoho soukromých domů mělo kanalizaci a vlastní koupelnu. Podle všech náznaků byli dávní Harappané stejně tak dbali hygieny jako moderní Američané.

Z vykopávek jsme se dozvěděli, že výběrci daní používali standardizované váhy, aby ohodnotili zboží. Hrnčíři produkovali standardizovanou keramiku a příslušníci vyšší vrstvy si nosili na zakázku vyrobená razítka z mastku, na kterých byl buď nápis nebo vyobrazení zvíře. Používali je k orazítkování obchodního zboží. Měli též úžasnou technologii řemesel, možná vůbec nejlepší technologii doby bronzové. Ve všech městech tento lid z údolí Indu stavěl tlusté, cihlami lemované zdi, taval a odléval měď a bronz a vyráběl šperky.

Dávné sumerské texty mluví o tom, že v třetím tisíciletí před letopočtem existoval čilý obchod se dvěma námořními civilizacemi, které ležely v blízkosti Indie a jmenovaly se Makkan a Meluhe. Tato vyprávění nás fascinují svým popisem obchodu (zřejmě se obchodovalo i s tunami mědi) podpořeného velmi propracovanými finančními smlouvami. Sumerské tabulky popisují Meluhu jako vodní kulturu, kde klíčovou roli hraje voda a koupání. Tato informace snad poukazuje na harappské veřejné lázně. Vzájemný kontakt těchto dvou civilizací potvrzuje fakt, že předměty z údolí Indu byly nalezeny i v hrobech Sumerů.

Proč v údolí Indu došlo k náhlé explozi tak pokročilých vědomostí a kde byl jejich původ? Archeologové a antropologové tvrdí, že před rozkvětem harappské civilizace zde lidé žili tisíce let v malých primitivních vesnicích. Proč však chybí artefakty a jiné důkazy dokumentující tento fakt? Stále nové objevy, dokonce i podmořských měst, se velice podobají těm z Jižní Ameriky, kde místní legendy vyprávějí o tom, že jejich fantastická města a civilizační výtvarky jsou darem „bohů“ v lidské podobě, kteří si své znalosti přinesli „zdaleka“.

Will Hart